

دریچه

اسپریت برنده‌اش را شناخت
«زندگی‌های گذشته» بهترین فیلم
مستقل شد



همدلی | «زندگی‌های گذشته» که در بیشتر فهرست‌های امسال جای داشت، در حالی به عنوان بهترین فیلم مستقل از جوایز اسپریت انتخاب شد که شعار هواداران فلسطین توجه همه را معطوف خود کرده بود.

به نقل از وریاتی، جوایز ایندپندنت اسپریت ۲۰۲۴ یکشنبه در محل سنتی خود در سانتا مونیکا برگزار شد و «زندگی‌های گذشته» سلین سانگ را با اهدای جایزه بهترین فیلم بلند به خانه فرستاد.

«همه ما غریبه‌ها»، «داستان آمریکایی»، «می دسامبر»، «گذرگاه‌ها»، «ما اکنون بزرگ شده‌ایم» دیگر مدعیان این جایزه بودند.

جایزه بهترین بازیگری به جفری رایت برای «داستان آمریکایی» رسید که رقاباتی چون جسیکا چستین برای «خاطره» و ناتالی پورتمن برای «می دسامبر» را پشت سر گذاشت و داوین جوی راندولف هم برای «جاماندگان» به عنوان بهترین بازیگر نقش مکمل انتخاب شد.

در حالی که جایزه بهترین کارگردانی به سلین سانگ کارگردان «زندگی‌های گذشته» اهدا شد، جایزه بهترین فیلم اول به «هزار و یک» ساخته ای‌وی راکول رسید و جایزه رابرت آلتنن که به کارگردان یک فیلم، کارگردان بازیگران و گروه بازیگران اهدا می‌شود به «تمایش» کلی ریچارد اهدا شد.

دومینیک سسا برای «جاماندگان» هم جایزه بهترین اجرای تاثیرگذار را برد.

جایزه جان کاساوتیس که به بهترین فیلم ساخته شده با بودجه کمتر از یک میلیون دلار اهدا می‌شود نصیب «فریمونت» به کارگردانی و نویسندگی بابک جلالی شد.

در این مراسم اگیل بریلد برای «جاماندگان» جایزه بهترین فیلمبرداری را برد و جایزه بهترین تدوین هم به دانیل گاربر برای «چگونه یک خط لوله را منفجر کنیم» اهدا شد.

در بخش تلویزیونی «بیف» به عنوان بهترین سریال تلویزیونی انتخاب شد و الی وانگ بازیگر آن هم عنوان بهترین بازیگر را از آن خود کرد.

جایزه بهترین فیلم بین‌المللی هم نصیب «اناتومی یک سقوط» ساخته ژوستین تره به محصول فرانسه شد.

اما آنچه بیش از اهدای جوایز سرودا کرد، صدای هواداران فلسطین بود که شعار «فلسطین آزاد» سر داده بودند. هنگام اهدای جوایز معترضان طرفدار فلسطین با شعارهای خود توجه مراسم را به خود جلب کردند و با پخش یک پیام از پیش ضبط شده، توجه بسیاری از مجریان و برندگان را معطوف خود ساختند.

پخش این صدا در مراسم غوغایی در بین حضاران ایجاد کرد، زیرا صدای آن از خود نمایش بلندتر بود و عده‌ای از برنامه خارج شدند تا ببینند این هیاهو چیست، چند نفر از جمله مسؤولان حراست به سراغ معترضان رفتند، اما اعتراض متوقف نشد.

سپس نیروهای امنیتی یک اتوبوس شاتل را در مقابل معترضان حرکت دادند و به جلو و عقب حرکت کردند تا مانع از نزدیک شدن آن‌ها شوند و سعی کردند صدا را خفه کنند.

دلیل این اختلال چندین بار در طول مراسم توضیح داده شد و آیدی برایان مجری برنامه گفت: ببینید، ما در ساحل هستیم و مردم در حال تمرین آزادی بیان هستند.

بعد از وی جیمی او، یانگ گفت: ما انبوهی از آدم‌هایی هستیم که فیلم‌های مستقل می‌سازیم، عادت داریم سر ما فریاد بزنند. آرامش بخش است، مثل دوران کودکی من است.

بابک جلالی کارگردان «فریمونت» هم که در حین دریافت جایزه جان کاساوتیس از شنیدن صدای اعتراض حواسش پرت شد، گفت: مردم آن بیرون هستند. نمی‌دانم آنها چه می‌گویند، اما هر چه آنها می‌گویند احتمالاً بسیار مهم تر از چیزی است که من می‌خواهم بگویم. من آن قدر از آنچه آن‌ها در خارج می‌گویند الهام گرفته‌ام که نمی‌توانم به این فکر کنم که چه بگویم.

قبل از مراسم هم معترضان در هنگام ورود هواداران در میان جمعیت بودند و فریاد می‌زدند: فعلا آتش بس! فلسطین آزاد شود.



سازمان آگهی‌ها
روزنامه شهر
۰۹۱۲۱۸۳۸۵۳۷
۰۲۱۸۸۳۹۴۵۱

«منوچهر والی‌زاده» در فراق پرویز ربیعی سخن می‌گوید

او آچار فرانسه دوبله بود!



والی‌زاده ادامه می‌دهد: این عزیزان در همه فیلم‌ها جا داشتند که حرف بزنند. اگر فرصت بود در همه فیلم‌ها صحبت می‌کردند. من همیشه می‌گفتم اگر در فیلمی آقای ربیعی نمی‌آمد واقعا آن فیلم لنگ می‌ماند انقدر که ایشان در کارش خبره بود. به هر حال زندگی همین است. نوبت ما هم می‌شود. هر نسلی که می‌رود باید نسلی دیگر جایگزینش شود. همیشه که ما نیستیم، آن قدر بزرگتر از ماها فراتند که ما انگشت کوچکشان هم نمی‌شویم. ان‌شاه‌الله جوان‌ها سلامت باشند. به نظرم علقت بخیری همین است که آدم ناگهان برود. پرویز عزیز حدود ۱۲ سال پیش عمل قلب باز انجام داده بود اما رفتنش ناگهانی

انیمیشن، پدر پسر شجاع و آقای نجار بود.

بعد از دریافت جایزه در برلینانه

کارگردان اسرائیلی به دلیل حمایت از مردم فلسطین تهدید به قتل شد

همدلی | کارگردان اسرائیلی که یکی از ۴ کارگردان سازنده فیلم کوتاه برنده برلیناله است، برای حمایتش از مردم فلسطین در صحنه دریافت جایزه، در اسرائیل تهدید به مرگ شد.

به نقل از ایندی وایر، یووال آبراهام یکی از ۴ کارگردان سازنده فیلم کوتاه «سرزمین دیگری نیست» که در برلیناله موفق به کسب جایزه بهترین فیلم کوتاه شد، به دنبال حمایت از دیگر همکارانش روی صحنه جشنواره برلین، در اسرائیل تهدید به مرگ شد.

یسووال آبراهام که نامش در کنار بازل آدرا، حمدان بلال، و ریچل زور به عنوان سازنده فیلم «سرزمین دیگری نیست» عنوان شد روز پس از اهدای جوایز در شبکه ایکس اعلام کرد پس از آنکه در جشنواره برلین برای دریافت جایزه‌اش روی صحنه رفت و خواستار برقراری آتش‌بس در غزه شد، پیام‌های تهدیدآمیز دریافت کرده است.

آبراهام که اسرائیلی است در کنار آدرا که فلسطینی است و در مناطق اشغالی کرانه باختری زندگی می‌کند، برای دریافت جایزه روی صحنه ظاهر شدند. آبراهام پس از دریافت جایزه بهترین مستند گفت: ما ۲ نفر در برابر شما ایستاده‌ایم. ه‌من هستیم. من اسرائیلی هستم، باسل فلسطینی. ۲ روز آینده به سرزمینی برمی‌گردیم که آنجا دیگر برابر نیستیم. من تحت قوانین شهروندی زندگی می‌کنم؛ باسل تحت قوانین نظامی. محل سکونت ما ۳۰ دقیقه با هم فاصله دارد اما من حق رای دادن دارم، باسل حق رای دادن ندارد. آزادم در این سرزمین هرجا بخواهم بروم ولی باسل، مثل میلیون‌ها فلسطینی، در کرانه باختری اشغالی محبوس است. این موقعیت آپارتاید میان ما، نابرابری است، باید تمام شود.

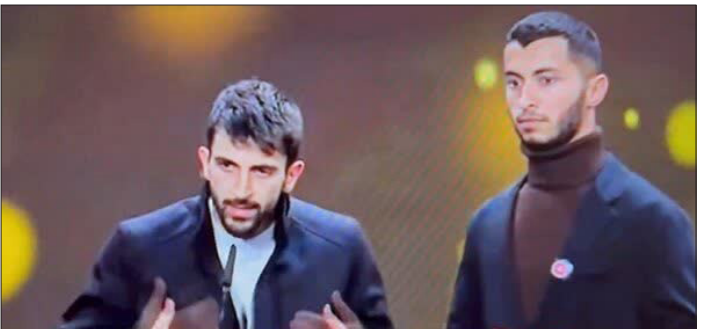
این کارگردان جوان فردای روز اهدای جوایز نوشتن یکی از شبکه‌های تلویزیونی اسرائیل با پخش بخشی از سخنرانی وی درباره فیلم، این سخنان را «یهودستیزانه» نامید. وی گفت: من از آن پس تهدید به قتل می‌شوم، اما پای حرف‌هایم ایستاده‌ام.

در حالی که این دوره جشنواره کاملا سیاسی بود و برگزارکنندگان جشنواره سعی کردند مدیریت برلیناله را از موضع گیری برخی از برندگان جوایز که در مراسم اختتامیه به حمایت از فلسطین روی صحنه آمده بودند، دور کنند، تاکید کردند که پست‌های ضد یهودی درباره جنگ خاورمیانه با آرم برلیناله که در اینستاگرام پخش شده به جشنواره ارتباطی ندارد.

بزرگارکنندگان این عمل را مجرمانه خواندند و گفتند تحقیقات را آغاز کرده‌اند و از افراد ناشناسی که دست به این کار زده‌اند، شکایت کرده‌اند.

کار کنند که این حرفه را حفظ کنند. منوچهر والی‌زاده در بخشی از صحبت‌هایش از خبرنگارانی که همیشه احوال پرسش هستند تشکر می‌کند و می‌گوید: وقتی با این سن و سالمان محبت‌های شما را می‌بینم عمرمان دوچندان می‌شود که هنوز ما را از یاد نبرده‌اید و همیشه به یاد ما هستید. به کار ما احترام می‌گذارید و برایتان مهم است. کارهای ما را گزارش می‌کنید و احوال پرسمان هستید و ما به همین محبت‌ها دلگرمیم. شما همیشه در صدر قرار دارید و من از همه شما ممنونم. ان‌شاه‌الله خداوند حفظتان کند.

او در پایان با اشاره به مراسم خاکسپاری پرویز ربیعی اظهار می‌کند: استاد پرویز عزیز روز گذشته همزمان با خاتم پردیس افکاری در قطعه هنرمندان بهشت زهرا به خانه ابدی‌شان بدرقه شدند. مراسم خاکسپاری این دو هنرمند تقریباً همزمان انجام شد. آقای ربیعی در جوار زنده‌یاد احمد رسول‌زاده آرام گرفت. مراسم ایشان به خوبی و با کمال احترام و بدون معطلی انجام شد؛ حتی همسرش برای اینکه معطلی نباشد اجازه نداد پیکر استاد ربیعی به خانه سینما برود. امروز تقریباً همه همکاران قدیمی‌مان در مراسم حضور داشتند و استادی ربیعی را بدرقه کردند. با وجود هوای سرد من خودم واقعا شرایط مناسبی نداشتم اما نمی‌توانستم هم نروم. ما سال‌ها در کنار هم بودیم، در کنار هم خندیدیم، بی پول بودیم، با پول بودیم. هرچه که بودیم با هم بودیم و استاد ربیعی از دوستان قدیمی‌ام بود روحشان شاد.



غزه شوند. در پیام دیگر هرکها آمده بود: از گذشته لاینحل نازی تا زمان نسل کش امروز؛

ما همواره در سمت غلط تاریخ بوده‌ایم. اما برای تغییر آینده چندان دیر نشده است.

جشنواره برلین امسال پیش از شروع با مسایل داغ سیاسی از جنگ در اوکراین، حمله به غزه، یهودی ستیزی و جنس‌های سیاسی راست افراطی آلمان همراه بود.

در مراسم اختتامیه شبیه یکی از فیلم‌سازان مطرح آمریکایی، بن راسل که برای فیلم «اکشن مستقیم» به عنوان بهترین فیلم بخش «مواجهه»، روی صحنه رفت، با چغیه به نشانه همبستگی با فلسطینی‌ها، جایزه خود را دریافت کرد.

بازل آدرا، یکی از کارگردانان فیلم «سرزمین دیگری نیست» هم تاکید کرد که جشن گرفتن در حالی که هموطنان فلسطینی او در غزه «قتل عام و قتل عام می‌شوند» دشوار است. وی از آلمان خواست به درخواست‌های سازمان ملل احترام بگذارد و ارسال اسلحه به رژیم صهیونیستی را متوقف کند.

لیزا هیتمن، فیلمساز هم خواستار آتش بس شد و گفت به عنوان یک فیلمساز یهودی که در سال ۲۰۲۰ برنده خرس نقره‌ای شد، حضور در اینجا برای من مهم است. «جنگ عادلانه» وجود ندارد، و هر چه مردم بیشتر تلاش کنند خود را متقاعد کنند که یک جنگ عادلانه وجود دارد، بیشتر مرتکب یک عمل وحشتناک خودفریبی می‌شوند.

باینه روز دوشنبه جشنواره تاکید داشت که در حالی که از سوی برخی ممکن است اظهارات برخی از برندگان جوایز بیش از حد یک طرفه و حتی نامناسب تلقی شود، اما برلیناله خود را مانند گذشته - به عنوان بستری برای گفت‌وگوی باز بین فرهنگ‌ها و کشورها می‌بیند و بر این باور است که باید نظراتی را که با نظرات خودمان در تضاد است تحمل کنیم.

رینس یک یکی از ۲ مدیر برلیناله افزود: از نظر ما، از نظر محتوایی، حتی اگر برندگان جوایز هم می‌داشتند، مشکلی نبود.

یورونیوز هم در حالی که گزارش کرد یووال آبراهام، تهدید به مرگ شده افزود سخنان آبراهام و آدرا توسط کای و گنر شهردار برلین با انتقاد روبه‌رو شده و وی در ایکس (توییتر سابق) نوشت: جایی برای یهودستیزی در برلین وجود ندارد و این در مورد هنر نیز صدق می‌کند. انتظار دارم مدیریت جدید برلیناله اطمینان حاصل کند چنین حوادثی تکرار نشود.

ران پروسور، سفیر رژیم صهیونیستی در آلمان هم گفت: یک بار دیگر، صحنه فرهنگی آلمان با پهن کردن فرش قرمز منحصر برای هنرمندانی که مشروعیت‌زدایی از اسرائیل را ترویج می‌کنند، تعصب خود را نشان می‌دهد. در اینفوگرافیکی که توسط هرکها در اینستاگرام برلیناله منتشر شد، آمده بود: «سل کشی نسل کشی است. همه ما همدستیم.» هرکها همچنین از دنبال‌کنندگان جشنواره خواستند خودشان را «از این تصور که گناه جمعی آلمانی ما را از تاریخ کشورمان یا جنایات فعلی میرا می‌سازد خلاص» کنند و خواستار «آتش‌بس فوری و دائمی» در

یادداشت

یادداشتی بر فیلم «منطقه مورد نظر» وحشت غیاب

محمد ایمانوردی | فیلم سینمایی «منطقه مورد نظر» به کارگردانی «جانان گلپز» محصول سال ۲۰۲۳ میلادی است. این فیلم توانسته در فصل جوایز بسیار خوش بدرخشد و جزوی از نامزدهای اصلی برای کسب اسکار بهترین فیلم سال قرار بگیرد. جانان گلپز فیلمساز کم کاری است که بعد از سالها دوری از سینما با فیلمی د ژانر درام تاریخی بازگشته است. قصه در مورد یک فرمانده ارتش نازی به نام رودولف هوس است که در کنار اردوگاه کار اجباری آشویتس خانهای همراه با فرزندان و کودکان خود دارد و سعی می‌کند که زندگی آرام و شادی را در کنار آنان تجربه کند با فیلمی طرفیم که ما را به دوران جنگ جهانی دوم می‌برد. قصه در مورد هولوکاست است و شاید موضوع جدیدی برای فیلم نباشد اما پرداخت کارگردان و زاویه دید او به این قضیه است که فیلم را جالب‌توجه می‌کند. روایت فیلم به‌جای آنکه متمرکز بر روی جنایات هولناک اردوگاه آشویتس باشد، بر روی روزمرگی‌های زندگی این خانواده آلمانی تمرکز کرده است. آنان ششاد و خرم زندگی می‌کنند درحالی که درست در کنار آنان، افسران نازی مشغول انجام‌دادن جنایاتی هولناک هستند. فیلم سعی می‌کند با صداگذاری‌های هوشمندانه این جنایات را نشان دهد، به‌عبارت‌دیگر فیلم تصویری از کشت‌و‌کشتار نشان نمی‌دهد و فقط به‌طور ضمنی به مای مخاطب می‌فهماند که در کنار این خانه چه چنمی برپا شده است و مخاطب با تصور خود باید این تصاویر را حس کند. اما مشکلی که فیلم از آن رنج می‌برد دقیقا همین سوزهای است که فیلمساز روی آن دست گذاشته. وی به‌قدری شیفته سوزها شده که به کل دیگر عناصر لازم برای قوام و کشش مخاطب برپای یک فیلم بلند صدقیقه‌ای را فراموش کرده است. ضعف فیلم این است که دستش را خیلی زود روی می‌کند و فیلمساز در همان سی دقیقه ابتدایی تمام پیام و حرف فیلم را می‌زند. شاید اگر با یک فیلم کوتاه مواجه بودیم تجربه دیدن منطقه موردنظر بسیار جذاب‌تر و مخوف‌تر از حال حاضر جلوه می‌کرد. فیلم از تیم بازیگری شاخصی هم بهره نمی‌برد. شاید معروف‌ترین بازیگر آن «ساندرا هولر» باشد که امسال با فیلم دیگری به نام «اناتومی یک سقوط» خوش درخشید. از دیگر نکات مثبت فیلم می‌توان به فضاسازی آن اشاره کرد. فیلمساز با نشان‌دادن یک‌خانه آرام و سرسبز در کنار اردوگاه کار اجباری آشویتس، تناقض جالب‌توجهی را به تصویر کشیده است. دوربین گلپز بسیار آرام است و حرکات عجیب‌وغریب خاصی ندارد. نماها به‌گونه‌ای ثبت شده‌اند که گویی چندین دوربین مخفی در جای‌جای این خانه نصب شده و زندگی این خانواده آلمان نازی را به مخاطب نشان می‌دهد.

ادامه در صفحه ۵

